

Treude gædelige

Sange,

i en Middelstørne
imellem det Høje og
Platte. Til et Forsøg,
forfattede, af en
Forfatter.

Trondhøj. [1783-85]

V box. 34:1012

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40
0 mm

Trende
gudelige Sange,

i en Middeltone
imellem det Høje og Platte.

Et et Forsøg, forfattede,
af
en Forfatter.

Trondhjem. [17**]

Trykt hos Anna-Friderica sal. Bindings.

V box 34:1012

67/5993 era

(Df 18)

Df 18

Betædle

Hr. Hans Tepsen,

som

en sand Christen, en nidkjer og oprigtig

Borger og Handelsmand,

tilegnes

dette liden Forsøg,

af

Forfatteren.

Manasse Bøn.

Mel. O Gud! Du fromme Gud! xc.

1.
D Herre! stor af Magt, o! vore Fædres Fader,
Paa hvilken, deres Sæd, forlod sig, og forlader:
Du store Skabermænd, som Himmel, Soel og Jord,
Og Alt, har kaldet frem, ved et almægtigt Ord.

2.
Du, som har Havet gjort, og holder det i Tømme,
At ei det Vaade, skal det Tørre oversvømme:
Afgrunden, ligesom beseglet med en Ring;
Dit Almagts Afgrundsdyb, forfærder alle Ting.

3.

Din Hers Majestæt, gjør, at alt det, som lever,
 For et saa helligt Navn, saa helligt Ansigt, bæver:
 Du streng og naadig er, forførdelig og mild;
 Thi baade brænder Du, og varmer, som en Ild.

4.

Den Allerhøjeste, Du er, i Herreorden;
 Din Raades Svølskin, er langt større, end Din Torden:
 Det Onde angrev Dig, som rammer Syndere,
 Saa snart det Onde dem, at angre, Du kan see.

5.

Din megen Godhed, har, for megen Ondskab, fundet
 Det Raad, den Redning, ud: at Du os har forundet,
 Omvendelse, at vi maae vende om til Dig,
 Og Din Forladelse, til os, skal vende sig.

6.

Vil nogen sig til Dig, vil Du til ham Dig vende;
 Og kender nogen sig, vil Du ham ogsaa kende:
 Forlader han sin Synd, hans Synd, forlader Du;
 Hvo sig paa Dig forlod, forlod Du ej endnu.

7.

For de Retfærdige, for Abraham, som troede,
 For Isak, Dennes Sød, for Jakob, Isaks Pøde,
 For disse Syndige; men ikke Syndere,
 Som gjorde ingen Synd, endskjønt de syndede.

8. For

8.

For disse, siger jeg, som ikke kunde synde,
 Og sig forsøttigen, med Synden overbynde,
 For dem, Du ikke har Omvendelse bestemt;
 Men for mig Synder, mig, som Dig og mig har glemt.

9.

Jeg ikke værdig er, at lette noget Die,
 Mod Himlen, som min Synd, har sjet, i det Høje;
 Thi Himlen, ej saa klar, som jeg er mørk og sort:
 Den sig fra mig, jeg mig fra den, bør vende bort.

10.

De tunge Lønters Vægt, hvoraf jeg er nedtvungen,
 Jeg, som af Jern og Staal, var ligesom udsprungen,
 Om jeg end torde see, mod Himlens Højhed op,
 Forbyde mig, at see, den gyldne Stjerneflod.

11.

Jeg kan mit Hoved ej, nu, da jeg vil, oprette,
 Fordi jeg vilde ej, da jeg vel kunde dette:
 Jeg uden Hvile er, paa Legeme og Sind,
 Fordi jeg sov saa sødt, paa Ondskabs Pude ind.

12.

Fordi jeg uopvakt, Din Brede, Gud, opvakte;
 Fordi jeg hjertekold, i Brand, Din Brede bragte;
 Fordi jeg Onde, Ondt, jeg Synder, gjorde Synd,
 Og veltede mig om, i Daarlighed og Dynd.

14

13. Men